

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6011/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Eli Mišuri Stopfer, u pravnoj stvari tužitelja Petra Marasa iz Splita, Dubrovačka 51, OIB: 60106244135, koga zastupa punomoćnica Marija Maričević, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, koga zastupa punomoćnik Miroslav Plašćar, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Žurić i partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 7. svibnja 2026. u prisutnosti tužitelja, njegove punomoćnice i zamjenika punomoćnika tuženika Zdeslava Dalića, odvjetničkog vježbenika, dana 12. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj br. 44666/10 kojeg su zaključili tužitelj i Societe Generale – Splitska banka d.d., sada OTP banka d.d., u dijelu u kojem je, u članku 7. ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 3% ukupnog iznosa odobrenog kredita, a najmanje 200,00 kn, koja se naplaćuje jednokratno, odmah, prije korištenja kredita.

II. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj br. 160084 kojeg su zaključili tužitelj i Societe Generale – Splitska banka d.d., sada OTP banka d.d., u dijelu u kojem je, u članku 7. ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 0,5% ukupnog iznosa odobrenog kredita, koja se naplaćuje jednokratno, odmah, prije korištenja kredita.

III. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj br. 60-06-62714-2 kojeg su zaključili tužitelj i Splitska banka d.d., sada OTP banka d.d., u dijelu u kojem je u čl. 20. i čl. 21. ugovoreno da se na odnose koji nisu regulirani ugovorom primjenjuju akti vjerovnika, s kojima su strane upoznate, te da sve troškove u sve sklapanja i provedbe ugovora snosi dužnik.

IV. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 420,00 EUR sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 31. srpnja 2002. do isplate po stopi koja se do 31.

prosina 2007. obračunava u visini određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. kolovoza 2008. do 31. srpnja 2015. se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotnih poena, od 1. siječnja 2023. do 28. prosinca 2023. po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 29. prosinca 2023. do isplate stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

V. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 510,00 EUR sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 14. svibnja 2010. do isplate po stopi koja se do 31. srpnja 2015. određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotnih poena, od 1. siječnja 2023. do 28. prosinca 2023. po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 29. prosinca 2023. do isplate stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

VI. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 90,50 EUR sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 31. srpnja 2012. do isplate po stopi koja se do 31. srpnja 2015. određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri

postotnih poena, od 1. siječnja 2023. do 28. prosinca 2023. po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 29. prosinca 2023. do isplate stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

VII. Odbija se, kao djelomično neosnovan, tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

“Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba, Ugovora o kreditu broj br. 44666/10 kojeg su zaključili tužitelja i Societe Generale – Splitska banka d.d., R. Boškovića 16, OIB 69326397242, sada OTP banka d.d., OIB 52508873833, Domovinskog rata 61, Split, u dijelu u kojem je, u članku 1., ugovoreno kako se kredit odobrava u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 17.000,00 EUR te isplaćuje po kupovnom deviznom tečaju kreditora važećem na dan korištenja kredita, te da se sva plaćanja izvršavaju korištenjem prodajnog tečaja Kreditora vrijedećeg na dan plaćanja, članak 10. u dijelu u kojem je ugovoreno kako se mjesečni anuiteti podmiruju u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju kreditora, vrijedećem na dan dospijea obveze, te u dijelu u kojem je ugovoreno kako će ukoliko korisnik kredita/poslodavac zakasni s uplatom mjesečne rate i izvrši plaćanje/uplatu nakon dana određenog za ispunjenje obveze kreditor prihvatiti/primijeniti prodajni devizni tečaj, važeći na dan kad mu je omogućeno raspolaganje prenesenim/uplaćenim novčanim sredstvima, te u dijelu u kojem banka zadržava pravo obračuna i naplate iznosa nastalog uslijed razlike tečajeva zbog izvršenih prijevremenih ili zakašnjelih plaćanja/uplata.

Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba, Ugovora o kreditu broj br. 160084 kojeg su zaključili tužitelj i Societe Generale – Splitska banka d.d., R. Boškovića 16, OIB 69326397242, sada OTP banka d.d., OIB 52508873833, Domovinskog rata 61, Split, u dijelu u kojem je, u članku 2., ugovoreno kako se kredit odobrava u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 18.100,00 EUR te isplaćuje po kupovnom deviznom tečaju kreditora važećem na dan korištenja kredita, te da se sva plaćanja izvršavaju korištenjem prodajnog tečaja Kreditora vrijedećeg na dan plaćanja, članak 11. u dijelu u kojem je ugovoreno kako se mjesečni anuiteti podmiruju u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju kreditora, vrijedećem na dan dospijea obveze, te u dijelu u kojem je ugovoreno kako će ukoliko korisnik kredita/poslodavac zakasni s uplatom mjesečne rate i izvrši plaćanje/uplatu nakon dana određenog za ispunjenje obveze kreditor prihvatiti/primijeniti prodajni devizni tečaj, važeći na dan kad mu je omogućeno raspolaganje prenesenim/uplaćenim novčanim sredstvima, te u dijelu u kojem banka zadržava pravo obračuna i naplate iznosa nastalog uslijed razlike tečajeva zbog izvršenih prijevremenih ili zakašnjelih plaćanja/uplata.”

VIII. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. naknaditi tužitelju Petru Marasu troškove postupka u iznosu od 829,64 eura sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 12. lipnja 2026. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi i tijekom postupka tvrdi kako je kao korisnik kredita s prednikom tuženika (Societe Generale) Splitska banka d.d. sklopio ugovore o nenamjenskim kreditima; pa tako da je 29. srpnja 2002. sklopio Ugovor br. 60-06-62714-2 na iznos od 21.000,00 eura, 5. svibnja 2010. Ugovor br. 44666/10 na iznos od 17.000,00 eura i 27. srpnja 2012. Ugovor br. 160084 na iznos od 18.100,00 eura. Navodi kako je u ugovorima 44666/10 i 160084 ugovorena isplata iznosa kredita po kupovnom tečaju kreditora te plaćanje obveza iz ugovora u kunskoj protuvrijednosti korištenjem prodajnog tečaja Kreditora (prodajni tečaj kune na euro), vrijedećeg na dan dospijeca. Navodi kako je u svim ugovorima ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, temeljem čega su naplaćene, odnosno od iznosa kredita ustegnute tzv. ulazne naknade i to: 31. srpnja 2002. u iznosu od 420,00 eura (2,00% iznosa kredita), 14. svibnja 2010. u iznosu od 510,00 eura (3,00% iznosa kredita) i 31. srpnja 2012. u iznosu od 90,50 EUR (0,50% iznosa kredita). Navodi kako je predmetnim ugovorima ugovorena primjena tečajne liste kreditora, bez jasnih parametara po kojima bi tužitelj mogao biti obaviješten i imati saznanja o tečaju koji će se primjenjivati kako će mjesečni anuiteti dospijevati, niti je na iste mogao kao potrošač utjecati ili pregovarati sa tuženikom, s time da je kredit isplaćen po nižem, kupovnom tečaju, a plaćanje obveza obavljano po višem prodajnom tečaju. Stoga tužitelj smatra da su nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli otplativo prema tečaju kreditora, i o naknadama za obradu kreditnog zahtjeva, jer su ugovorene zajedno prema unaprijed formuliranom tipskom ugovoru, bez posebnih pregovora o tim odredbama, a na temelju sklopljenog ugovora niti na temelju dobivenih informacija od banke tužitelj nije mogao predvidjeti ekonomske posljedice tih odredaba, koje odredbe su uzrokovale, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama na štetu tužitelja. Nadalje, navodi kako su mu nametnute naknade, ugovorene po principu „uzmi ili ostavi“ i kao potrošač nije mogao utjecati na te odredbe, odnosno o njima se nije pregovaralo, te u ugovorima nije navedeno od čega se sastoje naknade, na što koje troškove se odnose, niti kako je određen njihov postotak, slijedom čega su odredbe o spornim naknadama uzrokovale neravnotežu na štetu potrošača tužitelja i zbog toga su ništetne. Navodi kako se kondemnatorni zahtjev u ovom postupku odnosi samo na restituciju po osnovi ništetnih odredaba o naknadama, dok je u vezi valutne klauzule odnosno tečaja istaknut samo deklaratorni zahtjev. Stoga predlaže utvrditi ništetnima odredbe kojima mu je nametnuto plaćanje naknade za obradu kredita iz sva

tri ugovora, a traži i utvrđenje ništetnosti odredaba Ugovora o kreditu broj br. 44666/10 i Ugovora o kreditu broj br. 160084 kojima je isplata kredita i njegova otplata vezana uz valutu euro. Uz navedeno, postavlja kondikcijski zahtjev za povrat plaćenoga po osnovi ništetnih odredbi o obvezi plaćanja naknade za obradu sva tri kredita i to u iznosu od 420,00 EUR sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 31. srpnja 2002. do isplate, u iznosu od 510,00 EUR sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 14. svibnja 2010. do isplate te u iznosu od 90,50 EUR sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 31. srpnja 2012. do isplate, sve uz naknadu troškova postupka tužitelju sa zateznom kamatom.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka osporava osnov tužbenog zahtjeva, dok visinu plaćenih naknada i datum njihova plaćanja ne osporava. U pogledu zahtjeva za utvrđenjem ništetnosti ugovornih odredaba o vezanosti isplate kredita, njegove otplate uz valutu euro, navodi kako je takav zahtjev neosnovan, jer je valuta euro već godinama stabilna valuta, za razliku od valute švicarski franak te kako je Hrvatska narodna banka štitila tečaj kune u odnosu na valutu euro, dok je samo ugovaranje valutne klauzule dopušteno, tako da osporava navode o ništetnosti tih odredaba. U odnosu na isticanje ništetnosti ugovornih odredaba o obvezi snošenja troškova obrade kredita, navodi kako su te odredbe jasne i lako uočljive te da je o obvezi snošenja tih troškova tužitelj bio u potpunosti informiran. Osporava, stoga, navode o ništetnosti ugovornih odredaba, tako da predlaže odbiti kao neosnovan tužbeni zahtjev i naložiti tužitelju naknaditi tuženiku troškove postupka.

3. Tijekom postupka izvršen je uvid u Ugovor o kreditu broj 160084 od 30.7.2012. (list 43-46 spisa), Ugovor o kreditu broj 60-06-62714-2 od 29.7.2002. (list 53-55 spisa), Ugovor o kreditu broj 44666/10 od 12.5.2010. (list 68-71 spisa) i preostalu dokumentaciju vezanu uz te ugovore, koja prileži spisu te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja (list 156-157 spisa).

4. Osim navedenih, niti jedna od stranaka nije imala drugih dokaznih prijedloga, tako da su u ovome postupku izvedeni svi po strankama predloženi dokazi.

5. Sud je, temeljem odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07 - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 28/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23. - dalje u tekstu: ZPP) i provedenog dokaznog postupka, a cijeneći izvedene dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

6. Nije sporno da su stranke i to tužitelj kao korisnik kredita i prednik tuženika kao kreditor, sklopili tri ugovora o kreditu i to 29. srpnja 2002., 12. svibnja 2010. i 30. srpnja 2012. Nije sporno niti da sva tri ugovora o kreditu sadrže odredbu kojom se tužitelj obvezao platiti naknadu za obradu zahtjeva. Nije sporno niti da je tužitelj predmetne naknade platio kako slijedi: 420,00 eura 31. srpnja 2002., 510,00 eura 14. svibnja 2010. i 90,50 eura 31. srpnja 2012. Sporno je, da li su te ugovorne odredbe ništetne, je li tuženik dužan izvršiti povrat plaćenih naknada za obradu kredita tužitelju, je li i s kojim tijekom dužan platiti mu i zateznu kamatu na taj iznos. Uz navedeno, sporno je i jesu li ništetne odredbe ugovora o kreditu od 12. svibnja 2010. i 30. srpnja 2012., kojim je isplata kredita, kao i njegova otplata, vezana uz valutu euro.

7. Iz iskaza tužitelja u bitnome proizlazi kako je sva tri ugovora o kreditu sklopio jer su mu bila potrebna sredstva za troškove života, budući da je uzdržavao veliku obitelj, a supruga se razboljela. Ugovori broj 44666/10 i 160084 su eurski ugovori, a on smatra da su odredbe o valutnoj klauzuli u eurima sadržane u tim ugovorima ništetne jer su mu isplatili iznos kredita po jednom tečaju, a po drugom tečaju su mu obračunavali rate tijekom razdoblja otplate. Ne zna koliko je rata po tim kreditima rasla zbog promjene tečaja euro. Nije imao mogućnosti pregovaranja ni o jednoj odredbi ta tri ugovora o kreditu niti je imao utjecaja na sadržaj tih ugovora, budući da su mu sva tri ugovora predložena na unaprijed sastavljenom obrascu od banke. Nije mu bilo jasno na što se odnosi odredba o naknadi za obradu kredita niti mu je itko to objasnio. Sve naknade je platio on osobno.

8. Sud je prihvatio iskaz tužitelja, jer je uvjerljiv, logičan i u skladu je s ispravama koje prileže spisu. Na temelju iskaza tužitelja, sud je utvrdio da se u vezi odredaba Ugovora o kreditu u vezi jednokratnih troškova za obradu kredita nije moglo posebno pregovarati, a sporne odredbe kojima mu se nameće obveza plaćanja navedenih troškova (tzv. ulazne naknade) bila je sastavni dio tipskog ugovora kojeg je tuženik sklapao s potrošačima.

9. Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, odlučeno je: „Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

9.1. Za napomenuti je da se pojedine direktive ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu, već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

10. U pogledu navedenoga Vrhovni sud Republike Hrvatske donio je u odluci Rev 673/2023 od 13. veljače 2024. sljedeći zaključak: „Sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe

čl. 81. st. 1. ZZP ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZZP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP“.

10.1. U konkretnom slučaju utvrđeno je da tužitelju kao korisniku kredita ugovorne odredbe o plaćanju naknade za obradu kredita nisu bile niti jasne niti lako razumljive, a o istima nije bilo mogućnosti pregovaranja.

11. Naime, na temelju uvida u ugovore koji prileže spisu, utvrđeno je da se radi o standardiziranim (tipskim) ugovorima. Odredbom čl. 295. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj 35/05 i 41/08, dalje: ZOO) propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formuliranom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru.

11.1. Također, odredbom čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 79/07, 125/07, dalje: ZZP) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Primjerice su navedene ugovorne odredbe koje bi se, uz ispunjenje prethodno navedenih pretpostavki, mogle smatrati nepoštenima pa tako i odredba kojom se trgovcu dopušta da jednostrano mijenja karakteristike proizvoda ili usluge koji su predmet ugovora, bez valjanog razloga. Kao posljedica nepoštenosti pojedine ugovorne odredbe čl. 102. ZZP propisana je ništetnost.

12. Odredbom čl. 59. ZZP propisano je i da obavijest o financijskoj usluzi koja je predmet ugovora sadrži, među ostalim, opis osnovnih obilježja financijske usluge, ukupnu cijenu koju je potrošač dužan platiti za tu uslugu, uključujući sve poreze, pristojbe, naknade i ostale troškove, odnosno, kad točan iznos ukupne cijene nije moguće utvrditi, elemente za izračun ukupne cijene koji omogućavaju potrošaču da sam utvrdi cijenu.

13. Na temelju iskaza tužitelja, utvrđeno je kako su mu sredstva iz kredita bila potrebna za privatne svrhe. Odredbom čl. 3. st. 1. ZZP potrošač je definiran kao svaka

fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

14. U odnosu na navod tuženika da se radi o odredbi koja je jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, valja navesti da je tužitelj u smislu odredbe čl. 3. ZZP potrošač, odnosno, fizička osoba koja je predmetne ugovore o kreditu sklopila u privatne svrhe, odnosno, u svrhu koja nije namijenjena njegovom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema pravna znanja koja su potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koji je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu, pristupio u okviru svoje djelatnosti.

15. Primjenom citiranih propisa, predmetne ugovorne odredbe o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita utvrđene su ništetnima, a tužbeni zahtjev ocijenjen je osnovanim u dijelu koji glasi na utvrđenje ništetnosti odredaba o jednokratnoj naknadi za obradu kredita, koje odredbe su sadržane u ugovorima o kreditu od 29. srpnja 2002., 12. svibnja 2010. i 30. srpnja 2012.

16. Tuženik u ovome postupku ne spori visinu plaćenih ulaznih naknada predmetnih ugovora o kreditu, kao ni datum plaćanja. S obzirom na odredbu čl. 221. st. 1. ZPP-a, kojom je propisano kako ne treba dokazivati činjenice koje je stranka priznala pred sudom u tijeku parnice, to navedene činjenice nisu bile predmetom dokazivanja u ovome postupku.

17. S obzirom da je odredbom čl. 323. ZOO propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a prethodno je obrazloženo kako su stranke suglasno nespornom učinile činjenicu da je tužitelj tuženiku platio tzv. ulaznu naknadu u visini 420,00 eura 31. srpnja 2002., 510,00 eura 14. svibnja 2010. i 90,50 eura 31. srpnja 2012., to je naloženo tuženiku isplatiti tužitelju upravo taj iznos.

18. Što se tiče zahtjeva za isplatom zatezne kamate, valja navesti kako zatezna kamata, u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO teče od dana stjecanja, ako je stjecatelj bio nepošten. Kako je prethodno navedeno, već prilikom sklapanja samoga ugovora, tuženik je bio nepošten, budući da je kao osoba koja sklapa takav ugovor u okviru svoje djelatnosti, morao znati da su predmetne odredbe Ugovora o kreditu protivne svim propisima navedenima u ovoj presudi, pa je dužan platiti zatezne kamate i to od dana stjecanja. Kako među strankama nije sporan datum plaćanja predmetnih naknade, to je osnovan zahtjev za isplatom zatezne kamate na iznos od 420,00 eura od 31. srpnja 2002. do isplate, na iznos od 510,00 eura od 14. svibnja 2010. do isplate i na iznos od 90,50 eura od 31. srpnja 2012. do isplate, jer je tada tuženik taj iznos stekao kao nepošten stjecatelj, u skladu s čl. 1115. ZOO-a.

19. Neosnovan je i prigovor zastare, kojega tuženik ističe u odgovoru na tužbu i tijekom postupka. Naime, tužitelj u ovome postupku postavlja deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnom ugovorne odredbe, dok je pravnim shvaćanjem posl. br. Su-IV-47/2020-2 Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske na sjednici održanoj 30. siječnja 2020. zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj ono što su primile

na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

20. U pogledu zahtjeva za utvrđenje ništetnosti valutne klauzule kojom je isplata i otplata kredita od 12. svibnja 2010. i 30. srpnja 2012. vezana uz valutu euro, valja navesti kako sama činjenica da je isplata i otplata kredita vezana uz stranu valutu ne dovodi do njegove ništetnosti.

20.1. Naime, odredbom čl. 22. st. 1. ZOO-a propisano je kako je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju cijene zlata ili tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti.

20.2. Niti činjenica, koju tužitelj navodi kao razlog ništetnosti, što je kredit isplaćen po tečaju koji je vrijedio na dan isplate, a otplaćivan je prema tečaju na dan otplate svake rate, ne dovodi do ništetnosti takve ugovorne odredbe. Naime, različit tečaj na dan otplate svake rate u odnosu na onaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, upravo je posljedica valutne klauzule i proizlazi iz same činjenice da je otplata vezana uz stranu valutu. Tako je i propisano odredbom čl. 22. st. 2. ZOO-a, da u tom slučaju, ako strane nisu ugovorile drugi tečaj, obveza se ispunjava u valuti Republike Hrvatske prema prodajnom tečaju koji objavi burza odnosno Hrvatske narodna banka i koji vrijedi na dan dospelosti, odnosno, po zahtjevu vjerovnika, na dan plaćanja.

20.3. U pogledu navedenog zahtjeva za utvrđenjem ništetnosti valutne klauzule po ugovorima od 12. svibnja 2010. i 30. srpnja 2012. tužitelj ne navodi nikakvih drugih razloga pa tako niti tvrdi niti dokazuje da bi se radilo o odredbama koje su prouzročile neku neravnopravnost između stranaka ugovora na štetu tužitelja. Naime, u svome iskazu navodi kako ne zna koliko mu je rata rasla zbog promjene tečaja, dok nigdje u toku postupka ne navodi takav podatak, iz kojega bi potom proizlazila neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja.

20.4. S obzirom navedeno, tužitelj nije dokazao da bi odredbe o vezanosti isplate i otplate kredita uz valutu euro, sadržane u ugovorima o kreditu od 12. svibnja 2010. i 30. srpnja 2012., bile ništetne, tako da je u tom dijelu tužbeni zahtjev odbijen kao pod točkom VII. izreke ove presude.

21. Na temelju odredbe čl. 154. st. 5. ZPP odlučeno je o troškovima postupka, a s obzirom da tužitelj nije uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu zbog kojega nisu nastali nikakvi posebni troškovi. Pritom je kao vrijednost predmeta spora uzet samo iznos iz kondemnatornog dijela tužbenog zahtjeva, bez uzimanja u obzir onog dijela koji se odnosi na utvrđenje, kao i u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske pa tako Rev 688/00 od 7. siječnja 2004., Revr-475/08 od 27. listopada 2008., Revr-31/02 od 9. 5. 2002., Revr-170/03 od 7. svibnja 2003., tako da je kao vrijednost predmeta spora uzeta vrijednost glavnog zahtjeva, budući da se radi o zahtjevu na novčanu svotu, primjenom odredbe čl. 35. st. 1. ZPP-a.

21.1. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u visini od 75 bodova (Tbr. 7/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika - Narodne novine broj 138/23,

dalje: Tarifa), trošak sastava podneska od 7.11.2025. u visini 75 bodova (Tbr. 8/1 Tarife) te trošak zastupanja na ročištima 23.2.2026. i 7.5.2026. u visini od 75 bodova za svako (Tbr. 9/1 Tarife), što ukupno čini 300 bodova, što, uz vrijednost boda od 2,00 Eur (Tbr. 50. Tarife) i za porez na dodanu vrijednost, iznosi 750,00 Eur, kojem iznosu je nadodan trošak plaćene sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 Eur i na presudu 53,09 Eur, tako da sveukupno trošak tužitelja koji je bio potreban za vođenje ovoga postupka u smislu čl. 155. ZPP-a iznosi 829,64 Eur, kako je i dosuđeno izrekom ove presude, a na koji iznos teku zatezne kamate od dana donošenja prvostupanjske presude u skladu s odredbom čl. 151. st. 3. ZPP-a.

U Zagrebu 12. lipnja 2026.

Sutkinja:
Ela Mišura Stopfer

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda županijskom sudu.

DNA:

1. Punomoćniku tužitelja, uz rj o pristojbi na presudu 53,09 Eur
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-30889-4ca08**

Kontrolni broj: **0884e-6ccb6-1705c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.